

Novella

Jogában áll hozzám jönni

Ruby Sam

Jogában áll hozzám jönni

Ruby Sam

Ruby Saw
Jogában áll hozzám jönni
Jogában áll 3. - Novella

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Fáy Linett

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Megbízott kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek:

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-118-7

ISBN Mobi: 978-963-586-119-4

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó

2022

Tracklist:

Ruby Saw lejátszási listája:

Beyoncé feat. J-Zay – Drunk In Love

Dynoro & Gigi D-Agostino – In My Mind

Indila – Feuille d'automne

Indila – Love Story

Lady Gaga – Second Time Around

Sia feat. Sean Paul – Cheap Thrills (Franz Alexander & Martin Silva
Moombahton Remix)

Slushii – Never Let You Go (feat. Sofia Reyes)

Shasta

Minden nő életében eljön az a pillanat, amikor szembesül azzal, hogy megtalálta azt a férfit, aki mellett kész leélni hátralévő életét. Csak egy év telt el, én mégis azt éreztem, hogy évtizedeket töltöttünk egymás társaságában. Imádtam őt, rajongtam érte, tökéletes volt számomra. Az erős férfi, akire mindig is vágytam, akiről mindig is álmodtam. Dempsey volt a legnagyobb ajándék, amit valaha is kaptam az élettől.

– Szeretlek, ugye tudod? – pislogtam rá elaléltnan.

– Az érzés kölcsönös – mondta kissé zavartan, amire értetlenül vontam össze a szemöldökömet.

Egy romantikus vakáción nem ilyen választ várna az a nő, aki szembesül érzelmei mély tartalmával.

– Kissé kiábrándító a válasz – motyogtam az orrom alatt, és gyorsan beleszívtam a szívószálba.

– Tessék? – fordult felém értetlenül.

– Milyen szép ez a mai nap – sóhajtottam csalódottan, de inkább csak el akartam terelni más irányba a beszélgetést.

– Mert veled lehetek – adta meg a tökéletes választ.

Újra csillogó szemekkel néztem rá, a semmibe veszett az előző beszélgetés.

– Ez most annyira romantikus – nyúltam a keze után, de ő inkább a sörét részesítette előnyben. Duzzogva a húztam el a számat. – Inkább siralmas – nyögtem halkan, inkább csak magamnak, de meg sem hallotta, szóval...

Vakáció kettesben egy év után, ami inkább hasonlított egy hullámvasúthoz, mintsem egy tökéletes kikapcsolódáshoz.

– Elmegyünk este sétálni a naplementében? – érdeklődött kíváncsian.

Erre újra felvillanyozódtam, bár tudtam, hogy ez csupán terelés a részéről. Tudtam... Hát, ismertem már jól a nyomozó urat.

– Tegnap jöttünk, és még itt leszünk két napot, szerintem ráérünk. Inkább menjünk el vacsizni, vagy valami más – sóhajtottam gondterhelten, és elpillantottam a part felé.

Waikikiben kötöttünk ki, Hawaii egy kis szegletében. Csodaszép hely volt, romantikus, tökéletes lett volna az együtt töltött egy év megkoronázására, de hát addig nem úgy alakultak a dolgok, ahogy szerettem volna, ahogy elképzeltem.

Talán túl sokat vártam, nem tudom. Gondoltam majd kézen fogva sétálunk a városban, lopott csókokat adunk egymásnak a nyaraló tömegben, meghitten bújunk össze, erre azonban a megérkezésünk napján kidőltünk, másnap meg a bungalónkhoz tartozó teraszon feküdtünk a nyugágyakban alkoholt kortyolászva.

Sokat dolgoztunk, tény, de héderelni otthon is tudtunk volna...

– Utána gondoltam a vacsit – nézett rám fura grimasszal.

– Jó, ha így szeretnéd, édesem – egyeztem bele végül. Nem akartam ezen túráztatni magamat, csak élvezni ezt a pár napot, azt, hogy a kedvesemmel lehettem.

– Túl jó vagy hozzám. Túl jó vagy nekem – mondta, miközben mélyen a szemembe nézett, és nagy tenyerét a combomra simította. Újra kiváltotta az elfuserált percek ezekkel a szavakkal.

– Túlspilázod – kuncogtam elpirultan.

Nagyon nehezen dolgoztam fel, hogy egy ilyen kaliberű pasas engem tüntet ki minden figyelmével. Olyan hülyén találkoztunk, annyira bénán ismerkedtünk össze, és konkrétan rögtön utána, úgy, hogy semmit sem tudtunk egymásról, már a tettek mezejére léptünk. Emiatt még akkor is

elbújtam volna a föld alá. Ez olyan... Ilyet felnőtt emberek nem csinálnak! Normális felnőtt emberek.

De persze mindennek oka van, így hát mi sem véletlenül találkoztunk. Az egy esély volt a sorstól, lehetőség mindkettőnk számára. Először úgy tűnt, nem fogunk élni vele, de pár nap múlva nagyot fordult velünk a világ. Annak pedig már egy éve, hogy Dempsey Lynch a karjaiban vitt az autójához, nehogy kettétörjön a cipőm sarka.

Kétméteres, barna hajú, zöldesbarna szemű férfi, aki nem úgy néz ki, mint egy herceg. A herceg ugyebár szőke hajú, kék szemű. Mármint úgy általában, a mesékben. De számomra az volt. Egy igazi herceg!

Kiragadott a rohanó hétköznapiokból, felnyitotta a szememet, hogy ez a világ nem szürke, csak eddig nem a jó oldalon álltam. Miután mellé kerültem, fedeztem csak fel, mennyi árnyalat van a nagyvilágban. És milyen élénken ragyognak, ha szeretsz, és viszont szeretnek. A szerelem csodálatos, felemel, fenntart és a magasból mindent másképp látsz. Minden olyan aprónak tűnik, semmi sem fontos, csak ő.

Szóval teljesen beleestem, mint vakegér az egérfogóba, és szerettem volna még magasabb szintre emelni ezt a kapcsolatot abban a pár napban. Érzelmileg, nem szexuálisan. Oké, nem csak, mert hát a szex is igen fontos egy párkapcsolatban. Ettől függetlenül hivatalosan nem éltünk együtt. Nem hivatalosan azonban nálam lakott. Talán baj van a fejemmel, de imádtam vasalni az ingjeit, és élére hajtani a pólóit. Talán csak... Szerelmes voltam. Túlságosan is.

– Jövő héten lesz Zac és Dina esküvője. Ugye nem dolgozol? – kiabált utánam, amint elindultam a teraszajtó felé.

– Amm! – fordultam meg kissé tanácstalanul. Valami rémlett, de nem voltam benne biztos, hogy ezt az információt megőrizte az emlékezetem. – Szombaton? – emeltem meg kérdően egyik szemöldökömet.

– Az esküvők általában szombaton vannak – sétált felém, aztán megállt előttem, úgy nézett le rám. Csábos mosolyt villantott, ami hatására beharaptam az alsó ajkamat, annyira szívdöglesztő volt.

– Igaz, mhm – rágcsáltam zavartan az ajkamat. – Biztos ráérek – vontam meg a vállamat, aztán fordultam az ajtó felé. A második lépésnél nem érintette a lábam a talajt. Nagy tenyér kúszott a derekamra, azután a lábhajlatomhoz, és erős karjaiba emelt. – Úristen! Mit művelsz? – kiáltottam fel, de aztán már nevettem.

– Nyaralunk, nem? Csak kedveskedek a szerelmemnek. Ölbe viszlek be a lakosztályba – mosolygott, azután beléptünk a bungalóba.

A szívem vadul kalapált, ahogy a vállába kapaszkodtam. Örülten hatott rám, a tudta nélkül uralta a lényemet, sőt, teljesen maga alá rendelt. Az előző kapcsolatom jó volt, de nem ennyire. Dempsey pusztán az érintésével meg bírt bolondítani. Vágytam rá a nap minden órájában, minden percében, minden másodpercében. Egy hosszú munkanap után csak arra vártam, hogy a karjaiba bújhassak, mert minden gondomat elűzte.

Ez szerelem! Ez a szerelem!

Láthatatlan jelenés, ami észrevétlenül sétál melletted. Észre sem veszed, csak akkor, amikor ő akarja. Mindig a legváratlanabb pillanatokban bukkan fel, hogy tudassa, miként érzel. Csak bámultam ragyogó szemeit, és nem tudtam betelni azzal a töméntelen érzelemmel, amit bennük láttam.

Céltudatosan tartott a bevetetlen ágy felé, amire riadtan kaptam a fejemet a matrakra, de akkor már késő volt. Majdhogynem rádobott a fehér ágyneműre.

– Ez most azt jelenti, hogy...? – emeltem meg illetődötten egyik szemöldökömet, amint végignéztem a nyomozó tökéletes testén. Csupán csak a látványtól felizgultam.

– Talán van valami dolgod, kedvesem? – szegte fel érdeklődve a fejét, miközben bontani kezdte fürdőnadrágja madzagját.

– Nem éppen, deeee – húztam el az utolsó szót, majd nagyot nyeltem.

– Határidős meló?

– A-a! – ráztam meg a fejemet.

– Megbeszélés? Meeting? Online? – sorolta mosolyogva.

– Ezek igazság szerint ugyanazt jelentik, vagyis majdnem – javítottam ki.

– Sok lesz a beszéd – hajolt felém, amint a csípőm mellett támaszkodott meg, majd lágy csókot lehelt az ajkamra. – Szeretlek, Shas – mormolta az arcomba.

Robbantam! Ez a gyengéd vallomás, ezek a kissé remegő hangon kimondott szavak tűzijátékot robbantottak a szívemben.

– Én is téged – viszonztam a vallomását, aztán átkaroltam a nyakát, és szó szerint magamra rántottam.

Olyan mámoros csókcsata bontakozott ki kettőnk között, hogy azt hittem, menten leáll a szívem. A csók önmagában melengeti a szívet, de ha egy olyat csókolsz meg, akit szeretsz, és aki viszont szeret, az valami földöntúli, csodálatos érzés. A lényedre hat, megpendíti szíved húrjait, és azt akarod, hogy sose érjen véget.

Csókolni akartam, míg világ a világ!

Finoman végigsimított az oldalamon, majd a tenyere megállapodott a bikini alsómon. Elkezdte kikötni, közben egy pillanatra sem engedte el ajkával az enyémet. Lehet, hogy bőbeszédű volt, de a tettei mindig mindent felülírtak. Képes volt csupán egy érintéssel kimutatni, mit érez irántam. Pontosan ezt hiányoltam az elmúlt napokban.

Talán valamiért bizonytalan volt. De mégis miért?

– Ah, ne, várj! – állítottam meg egy hirtelen ötlettől vezérelve. Összevont szemöldökkel nézett rám. – Csináljuk most kicsit másképp – pillantottam

oldalra, aztán vissza, rá. – Nyaralunk, nem? – vigyorodtam el.

– Milyen lenne az a másképp, drágám? – érdeklődött felvillanyozódva.

– Csak húzd félre, aztán hadd szóljon! Pornósan, klisésen – szívtam be alsó ajkamat, amint végigsimítottam izmos mellkasán. Széles mosoly terült szét az arcán, azután a kezét levezette a lábaim közé, bedugta egyik ujját a bikini alsóba, majd oldalra húzta. Nagyot reccsent a fehér anyag, amire fájdalmasan szisszent fel.

– Nem pont így gondoltam.

– Belefér – nevettem, aztán a tarkójára simítottam a tenyeremet, majd csókra hívtam.

Állatias és eléggé füledt csókban egyesültünk, ami közben egyik kezem a nadrágja szárára vándorolt, és beledugtam, megérintettem vágytól duzzadó férfiasságát. Elégedetten mordultam fel. – Akarlak! – nyöszörögtem édes mámorban úszva, miközben lejjebb húztam a csípőjén a nadrágot. Éppen csak annyira, hogy előbukkanjon belőle legnemesebb szerve.

– A tiéd vagyok – lehelte az ajkamba. Egyik kezével a derekához húzta a lábamat, míg a másikkal igyekezett utat törni a bikini alsóm mellett férfiasságával.

– Mh, de régen vártam erre! – vettem hátra a fejemet, amint mélyen hatolt belém. Finoman vette birtokba a testemet, mégis volt benne annyi vadság, hogy még többet akarjak belőle.

Lágyan kezdett mozogni, érzéssel töltötte ki szűk belsőmet, mámoros érintéseivel a mennyek felé repített. Csupán attól felakadt a szemem, ahogy izmai játékát figyeltem. Örületes szerető volt, fantasztikus férfi, számomra egy megvalósult álom.

Felegyenesedett, azután megnyalta egyik ujját, és a csiklómra irányította. Már amennyire tudta a bikinitől, aztán lágyan kezdte dörzsölni.

Szinkronban mozgott bennem, én pedig kezdtem elveszíteni a kontrollt, olyan erősen stimulált. Igazság szerint már örültem ki voltam éhezve, mert régóta nem áldoztunk a szerelem oltárán. Ő is nagyon sokat dolgozott az elmúlt napokban, és én is, így sajnos tolódott a dolog.

– N-nem bírom tovább! – nyögtem fel, miközben lehunytam a szememet, és belemarkoltam a takaróba.

Hatalmas intenzitással öntötte el a testemet a nyers kéj. Minden egyes porcikámat érintette a fejem búbjától, a lábam ujjáig. Eszméletlen érzés volt, nagyon hiányzott már, hogy egyesülhessek vele. Nem sokkal azután, miután lecsengett örületes orgazmusom, ő is követett engem. Mélyen elmerült bennem, és vicsorogva kapaszkodott meg a csípőmben. Az összes izma megfeszült, amint mély torokhangon mordult fel. Párszor még megmozdította a csípőjét, aztán rám dőlt. Apró csókokkal hintette be izzadt vállamat, majd ráhajtotta a fejét, úgy fújta ki magát.

– Így gondoltad, drágám? – szuszogta levegő után kapkodva, amire elkuncogtam magam.

– Igazság szerint jóval többet kaptam, mint amennyit gondoltam.

– Az sose baj – emelkedett fel, és édes csókot lehelt kiszáradt ajkamra. – Örültem vágytam már rád – simított ki egy kósza tincset az arcomból. – Nagyon vártam ezt a pár napot – mosolyodott el. Szívdöglesztő mosolya volt, olyan, ami hegyeket képes megmozgatni az ember szívében.

– Azt hittem, már sosem szólalsz meg! – sóhajtottam fel megkönnyebbülten. Finoman kicsúszott belőlem, azután mellém hasalt.

– Hogy érted? – kérdezte illetődötten, amint felkönyökölt.

– Olyan... Nem is tudom, fura voltál tegnap is, meg ma is. Persze, fáradtak voltunk, és ismerlek jól, de nekem kicsit kiábrándító volt az elmúlt másfél nap – mondtam őszintén. Nem akartam egy percre sem hazudni neki.

– Igen, éreztem, hogy valamivel nem vagy megelégedve – értett egyet. – Megértem, és most már felejthetetlen lesz ez a kis kiruccanás, rendben? – mosolygott rám.

– Hiszek önnek, nyomozó – viszonyoztam a mosolyát, aztán nagy nehezen felültem az ágyon, majd felálltam. Fájdalmas fintor kíséretében igazítottam meg a bikini alsót, és az elcsúszott felsőt. – Lezuhanyzunk? Együtt? – fordultam felé kíváncsian.

– Ha ilyen szépen kérsz – állt fel ő is, azután követett a fürdőszobába.

Gyorsan ledobáltam a bikinit, azután magas kontyba tekertem hosszú barna hajamat, és beálltam mellé a zuhany alá. Kellemes volt a víz, éppen csak langyos. Waikikin örület meleg volt, szóval nagyon jólesett a hűs zuhany. Éppen a tusfürdő után nyúltam, amikor Dempsey kíváncsian pillantott le rám.

– Kérdezhetek valamit?

– Vallatni szeretnél? Ennyire hiányzik a munkád? – nevettem önfeledten, amint diónyi mennyiséget nyomtam a tenyerembe kókuszos tusfürdőből.

– Szeded még a gyógyszert, igaz? – vette ki a kezemből, majd ő is hasonlóan tett. Bár kissé megszaladt, mert kifolyt a tenyeréből.

– A hülyeség ellenit? – horkantam fel, amint felhabosítottam a tusfürdőt.

– A fogamzásgátlót.

– Persze. Bár igazság szerint lassan szünetet kellene tartanom – válaszoltam, majd a lábamat dörzsöltem be a krémes tusfürdővel.

– Mi lenne, ha a szünet után nem szednéd tovább?

Úgy meglepődtem, hogy hirtelen egyenesedtem fel, és bevágtam a fejemet az egyetlen polcba, ami helyet kapott a zuhanyzóban. Persze, én azt is megtaláltam!

– Hogy érted? Ne szedjem tovább... Ah, basszuskulcs, de fáj! – masszíroztam meg meggyötörten a tarkómat.

– Mutasd csak! – a hátam mögé állt, majd megnézte a fejemet. – Szerintem buggyantabb már nem leszel – simította meg nevetve a hátamat.
– Nem vérzik. Maximum lesz ott egy púp.

– Elégge megleptek a szavaid. Általában azok hagyják abba, akik... Szóval, akik babát szeretnének – mondtam ki kendőzetlenül, vállalva ezzel azt is, mi van, ha ő nem erre gondolt.

– Tudom, ez hosszú tortúra a nőknél, és gondoltam, mi lenne, ha mi elkezdenénk? Természetesen ezt csak lehetőségként hoztam fel, egyáltalán nem kötelező, ha te még nem tartasz itt – csúsztatta a derekamra a tenyerét.

– Hát... – elkerekedett szemekkel néztem magam elé, még csak pislogni se pislogtam. Komolyságot szerettem volna, erre bamm! Bedobja ezt a kártyát. Ez nagyon, nagyon komoly dolog volt, és nem is nagyon találtam a szavakat. Nagyon meglepett, de közben boldoggá is tett, hogy ő már itt tart. Mégsem tudtam érdemben felelni erre.

– Csak érdeklődtem, Shas. Nem kell most pánikba esned – tette a mutatóujját az államra, úgy emelte fel a fejemet. – Jézusom, pánikba is estél! – nyögte elhaló hangon.

– Igen! Ööö, nem! Nem tudom – vakartam meg a fejemet tanácstalanul. Komolyan nem tudtam akkor mit mondani, sokkot kaptam. – Ne értsd félre! Nagyon boldog vagyok veled, nagyon szeretlek, megbízom benned, de ez így, minden felvezetés nélkül hirtelen jött. Amúgy is gyenge a szívem – kaptam a mellkasomhoz, azután a csap felé nyúltam, és átváltottam hideg vízre, majd a fejemet a sugár alá nyomtam. – Úristen, de rohadt hideg! – sikoltottam fel. Egyszer csak elállt a víz, majd felegyenesedve néztem rá.

– Ez nem erőszak, csak egy ötlet volt. Ha esetleg úgy szeretnéd alakítani az életedet, akkor én társ vagyok benne – mosolygott rám megnyerően.

– Annyira imádom, hogy vagy nekem! – nyögtem erőtlenül, azután a karjaiba bújtam.

Nem beszéltünk, nem csináltunk semmit, csupán öleltük egymást ott, Waikiki egyik tengerparti kis bungalójában.

Dempsey nem igazán volt a szavak embere, és ez akkor teljesen megmutatkozott. Gőze sem volt, hogyan közölje, hogy ő már készen áll a családalapításra. Megilletődtem, de valójában örültem boldog voltam, hogy ez a férfi mellett szeretne megállapodni, mert konkrétan egy gyerek már valami. Igaz, a lánykérés kimaradt, de az akkor nem is nagyon foglalkoztatott. Összeházasodni nem olyan nagy dolog, bármikor elválhatsz, ha megváltozik a kapcsolat, de egy gyerek már jóval komolyabb történet. Az esküvő bagatell, természetesen csodaszép dolog, hogy összekötik az életüket, de a szerelem legnagyobb gyümölcse mégiscsak egy baba. Arra kell szerintem igazán készen állnia a feleknek.

Akkor még nem éreztem azt, hogy rögtön fejest ugranék bele, még idő kellett, mert annyira hihetetlen volt minden. Leginkább az, hogy ennyire szeretett.

Őt öleltem, de úgy éreztem, hogy az egész világot zárom a karjaimba, annyira boldog voltam.

Később, ahogy elterveztük, útra készen léptünk ki a bungalóból. Én egy térd alá érő fehér strandruhát viseltem, míg ő keki színű vászon nadrágot és fehér, rövid ujjú inget, aminek a felső pár gombját nem gombolta be. Majd' szétfeszített a büszkeség, hogy ez a tökéletes férfi az én párom. Számomra az volt. Ha nem is minden téren, mert néha többet vártam, de ez már az én kis problémám volt. Ettől függetlenül boldog voltam, hogy szó szerint az utamba sodorta a szél.

Csendben andalogtunk a sétányon. Waikiki Beach csodaszép hely volt, igazi üdülőparadicsom, mely tökéletes választásnak bizonyult. Élveztem

minden egyes ott töltött percet, de főleg azt, hogy vele osztozhattam az élményben.

– Mi nem próbálunk meg holnap szörfözni? – biccentett a víz felé, ahol pár fiatalabb a támadó hullámokat próbálta megszelídíteni.

– Am, nos, nekem ez olyan lenne, mint a 2018-as rodeó – húztam el kínos vigyor kíséretében a számat.

– És az mit takar? – érdeklődött kíváncsian.

– Hát – elengedtem a kezét, kicsit eltávolodtam tőle –, szóval a barátnőimmal mentünk. Este tízkor Shasta már nem volt szomjas, szóval nem kellett noszogatni, hogy felüljön a bikára a kocsmában. – Még akkor is égett a fejem. Nagyon kínos volt, de őszintén szólva nem is én lettem volna. – Szexisen felpattantam rá, és intettem a kezelőjének, hogy mehet. Az első fokozaton megfordult velem az a szar, én pedig lerepültem, arrcal egyenesen a parkettába csapódtam. Csúsztam vagy két métert. Úgy nyílt szét a tömeg, mintha én lettem volna Mózes, esküszöm – magyaráztam nagy elánnal.

Dempsey lélegzetvisszatartva nézett rám, és csak vörösödött és vörösödött az arca, aztán, miután látta, hogy befejeztem, kiröhögött. Hangosan nevetett rajtam. Picit rosszul esett, de hát az az én hülyeségem volt. Nem kellett volna ilyen vadul belevetnem magam a dolgokba. Persze, aki már ittas, annak teljesen mindegy, hogy fűre lépni tilos, úgylis rálép. Hasonló történt velem is.

– Bocsáss meg, csak elképzeltelek – fújta ki magát, aztán megtörölte a szemét. – Igazság szerint valami ilyesmi sztorit vártam tőled. Mestere vagy a komplikált, a viccesen komplikált helyzeteknek.

– Aha, tudom – fontam karba kissé csalódottan a kezemet. – Ezért is mondom, nem biztos, hogy az olyan jó ötlet lenne. Én egy antitáalentum vagyok – nyögtem fel csalódottan, amire a férfi újra felnevetett.

– Nem, nem vagy az – karolta át a vállamat, magához húzott, aztán pusztít nyomott a fejem búbjára. – Ott leszek melletted. A bikás bemutatódon nem lehettem ott, de most igen, szóval bízd csak rám magad – kacsintott rám, amitől meglágyult a szívem.

– Őrzöl és védsz? – mosolyogtam.

– Olyasmi, igen – bólintott, azután a fenekemre csúsztatta nagy tenyerét, és finoman belemart.

– Ó! – meglepetten rezzentem meg. – Ez köszszeméremcsértés. Vagy mi – hunyorogtam rá tanácstalanul, de ő csak mosolygott.

– Gyere, élvezzük ezt a szép estét! – megfogta a kezemet, aztán folytattuk az utunkat.

Hogy merre tartottunk? Azt nem tudtam megmondani, azon kívül, hogy a partra. Az életben az ilyen dolgok rejtve vannak előttünk, vagy csak mi nem vesszük észre, de az is lehet, menet közben alakul ki, hogy egy pár merre is tart valójában. Mi előre mentünk, ezt az is mutatta, hogy feljött a szó a babáról egy év elteltével. Noha tudtam jól, ez Dempsey részéről egy alap volt. Ő nem volt meggondolatlan ember. Oké, ezt a találkozásunk némileg ferdíti, de a komolyabb dolgokban nem ismert tréfát. Kíváncsi volt, én hogyan viszonyulok ehhez az egészhez. Akkor még csak pislogtam felette, de valójában kellemesen melengette a szívemet, hogy merne velem komolyan tervezni.

– Nézd, már megy lefelé a nap! – mutatott felé, közben maga elé engedett, hogy lesétálhassak az enyhén lejtős, homokos tengerparton. Levettem a papucsomat, úgy léptem bele az akkor már kellemesen langyos homokba, közben csodáltam az eget.

Varázslatos pillanat volt, mesébe illő, amint ott lépkedtünk a parton. A víz morajlása, a lágy szellő, a fények, a színek, mintha életre keltek volna. De az egészben az volt a legcsodálatosabb, hogy mellettem volt, nem

voltam egyedül. Többé már nem! Shasta Flare élete úgy tűnt, révbe ért. A kelekótya hercegnő megtalálta a hercegét, és a mese lassan a végéhez közeledett. Mert ugye minden mese azzal zárul, hogy egymásra találunk a szerelmesek, és ellovagolnak a naplementében. Én ezzel a véggel totálisan kiegyeztem. Volna. Dempsey herceg azonban még mindig tartogatott meglepetéseket számomra.

– Istenem, de gyönyörű! – sóhajtottam fel, amint megálltam, és a lemenő napot csodálva nyúltam Dempsey keze után a hátam mögé, ám ahogy hozzáértem, fájdalmasan szisszent fel. Kerek szemekkel fagytam bele a mozdulataimba, majd tapogatózva fordultam felé. Belekaptam az arcába, merthogy ő féltérdre ereszkedett a hátam mögött. – M-mi történt? – pislogtam rá értetlenül, amint az arcát dörzsölte.

– Tudod, nem is te lennél – horkant fel, azután leengedte a kezét, a térdére támaszkodott.

– Most eeee mi? – tettem fel az újabb kérdést, miközben léptem egyet hátra.

– Úgy döntöttem, hogy... – nyúlt a nadrágja zsebébe, és egy piros bársony dobozkat húzott elő.

Szóval, igen! Akkor esett le, mibe is csöppentem. A szívem úgy felgyorsult, hogy szédülni kezdtem, a fejem majd' szétszakadt, annyira elöntött a pánik. Igazság szerint édes borzongás futott végig rajtam ezek ellenére, mert nem gondoltam volna, hogy...

Úristen, meg fogja kérni a kezemet!

– Hogy? – pilláztam rá, és próbáltam nem elájulni ettől az intenzív érzelmi sokktól.

– Sosem találkoztam még hozzád hasonlóval, és már nem is nagyon szeretnék – mosolyodott el. – Nagyon különbözünk, mégis megtaláltuk a közös hangot. Nem hittem volna, hogy lehet ennyire csodás a világ, de

általad teljesen másképp látok mindent. A szív az életben maradásért felel, nos, az én szívem csak érted dobog. Shasta Flare, megtisztelnél azzal, hogy a feleségem leszel? – kinyitotta a dobozt, és egy fehér köves gyűrű díszelgett benne.

A mellkasomhoz kaptam, és könnyes szemekkel néztem rá. Egyszerűen nem bírtam felfogni, hogy engem választott, engem akart. Egy életen át velem akart lenni.

Én mit akartam?

A kérdésre a válasz az, hogy őt!

– Igen, lennék – feleltem elhaló hangon. Könnyek folytak végig az arcomon. Örültem meghatódtam ettől a csodaszép vallomástól. Megérintette a szívemet.

Kivette a gyűrűt a dobozból, én pedig felé nyújtottam a kezemet, és megtörtént a csoda. Az ujjamra húzta a gyűrűt. A világ legtökéletesebb férfinje megkérte a kezemet.

– Istenem, Dempsey! – nyögtem erőtlenül, amint megcsodáltam a gyűrűt.
– Szeretlek – mosolyogtam rá, aztán felé hajoltam, és megcsókoltam.

A lemenő nap sugaraiban, a hangulatos tengerparton, ezen a gyönyörű helyen mi lettünk. Nem csak te és én voltunk, hanem mi!

– Én is szeretlek – mormolta az arcomba, amint eltávolodott tőlem. Átkaroltam a nyakát, magamhoz öleltem.

Hangos taps és füttykoncert hallatszódott a sétányról. Meglepetten néztük arra. Egy csomóan ujjongtak, azután felénk kiabáltak, hogy gratulálunk. Mosolyogva távolodtunk el egymástól, Dempsey felállt, majd kissé zavartan intett a nyaraló tömeg felé.

– Milyen boldogok – szípoztam a szememet törölgetve.

– De nem annyira, mint mi – mosolygott rám, aztán hirtelen felindulásból megragadta a derekamat, majd felkapott és megpörgetett. – Emberek, igent

mondott! – kiáltotta örömtől megittasulva.

– Igen! – sikoltottam én is, amint a vállába kapaszkodtam. A tömeg még hangosabban ujjongott.

– Igent mondott – mondta halkan, miközben megállt, megtartott. – A feleségem lesz – suttogta az ajkamba, és lágy csókban forrt össze velem.

Minden nő ilyen lánykérésről álmodozik. Lehet, kissé giccses volt, de akkor is! A tudat, hogy a férfi ennyi mindent eltervez, titokban gyűrűt vásárol, és meglépi a számára legnehezebb dolgot: Őszintén beszél az érzéseiről, kitárja a szívét, odaadja egy másik embernek. Ez az igaz szerelem. A két szív eggyé olvad, összefonódik a két életút, és míg világ a világ ez így is marad.

Hogy is mondták abban a mesében? A végtelenbe és tovább...

Fél év múlva

Csak ültem ott, abban a csodaszép, hatalmas fehér ruhában, aminek a szoknyarészét cuki pillangók díszítették, és egyszerűen nem tértem magamhoz. Kint várt a férfi, aki szeretett, az életét adta volna értem, arra várt, hogy feleségül vehessen, én pedig... Csak néztem magamat a tükörben. A kifogástalan sminkemet, a gyönyörű kontyban díszelgő barna hajam, azt a ruhát, és... Azt éreztem, nem kapok levegőt.

Ő volt a másik felem, az egyetlen, aki megértett, aki ismerte a valódi éneket, és azt szerette. Azt a szélvész és kelekótya lányt, aki bármikor képes benyögni azt, ami éppen az eszébe jut.

Vajon miért pont engem választott?

Ő tökéletes volt, én meg nem. Talán ez a tanúbizonyság arra, hogy az ellentétek vonzzák egymást?

– Minden kész! Öt perc, és indulhatunk ki – lépett be édesapám a szobába, ahol készülődtem.

Egy vidéki kis szállodát béreltünk ki, ahol nagyjából száz fős vendégsereget hívtunk az esküvőnkre, és az utána lévő fogadásra. A család és a barátok, életünk fontos személyei, akik előtt örök hűséget szerettünk volna fogadni.

– Mennyire gyönyörű vagy – csuklott el édesapám hangja, amint megpillantott.

– Apu, kérlek, ne sírj, mert én is fogok akkor! – pattantam fel a székről figyelmeztetve. Apa gyorsan vigyázzba vágta magát, majd megigazította az öltönyén díszelgő kis virágot, aztán felém pillantott.

– El sem hiszem, hogy férjhez adom egy szem lányomat – érzelgősködött tovább.

– Hát, én sem – sóhajtottam mélyről jövően.

– Kicsim, valami baj van? – lépett felém rémült tekintettel.

– Nem tudom feldolgozni, hogy ő... Hogy engem akar. Annyira hihetetlen. Még most sem realizálódott ez bennem, pedig itt állok esküvői ruhában – néztem végig magamon.

– Drágám – fogta meg a kezemet –, a leghihetlenebb dolgok olykor megrémítenek, de pont ezért szépek is. Jó dolog az, ha félsz – emelte az ajkához a kezemet, és apró pusztit lehelt a kézfejemre. – Ha nem félnél, az érzéseid sem lennének igazak.

– Te féltél, mikor elvetted anyát?

– Mi az, hogy! – engedte el a kezemet mosolyogva. – Tele volt a gatyám. Azon morfondíroztam, vajon, miért vagyok én ennyire különleges, hogy engem választott. Hidd el, Dempsey is fél. De nem azért, mert bizonytalan, hanem azért, mert nem érti, hogy lehet ennyire szerencsés. Csodálatos lány

vagy, megtisztelve érzi magát, amiért őt választottad. Együtt pedig gyönyörű életetek lesz, ebben biztos vagyok – kacsintott rám biztatóan.

Kicsit megnyugodott a szívem, hogy normális az, ahogyan éreztem. Valóban nem azért féltem, mert bizonytalan voltam, hanem azért, mert egy óra múlva már a felesége leszek, és nem tudtam, képes leszek-e megfelelni neki. De amint apát hallgattam, megértettem. Jó az, ha félünk az ismeretlentől, és a legjobb az egészben az, hogy együtt vágunk neki.

– Köszönöm, apa – mosolyogtam rá.

– Nos, készen állsz? – nyújtotta felém a karját.

– Abszolúte – feleltem elszántan, és belé karoltam.

Kiléptünk a szobából, azután végigsétáltunk a feldíszített folyosón. Liliomok és orgonák szegélyezték az utunkat. Az a finom illat beleivódott a lelkembe. Megálltunk a termet elválasztó fehér függöny előtt.

– Oké, mutasd a ruhád! – szaladt mögém Jessica, ahogy megálltam függöny előtt. – Mr. Flare, ön nagyon szerencsés, hogy az oltár elé kísérheti ezt a csodaszép menyasszonyt – mosolygott apára a szőkeség, azután az uszályomat igazította meg. – Jól van, uszály rendben. Muti a fátylat! – lépett elém. – Basszus, milyen szép vagy! – nyekkent elcsukló hangon, miközben lehajtotta a fehér tüllt.

– Figyelem, ne várassuk a vőlegényt! – érkezett meg Dempsey egyik legjobb barátja, Jack, Jessica párja. Az évek során nagyon jóban lettem velük. – Aztaleborult'! – mosta össze a szavakat, ahogy megpillantott, majd a szája elé kapta a kezét. – Milyen szép vagy, Shas!

– Köszönöm – sütöttem le szemérmesen a tekintetemet.

– Tessék, a csokor! – nyújtotta felém Jess fehér rózsákból álló bokrétámat.

Közben felcsendült a zene, amit választottunk. Indila: Feuille d'automne című balladájára szerettem volna bevonulni. A dal tökéletesen leírta kettőnk

kapcsolatát, és a "szerelem nyelvén" énekelte, franciául.

– Mehetünk? – kérdezte apa, amint mellém állt, én pedig újra belékaroltam. Közben a páros magunkra hagyott minket.

– Igen – feleltem elszántan.

Készen álltam!

Nagy levegőt fújtam ki, céltudatosan pillantottam előre, megacéloztam magam, hogy igenis menni fog, mert a túloldalon vár a férfi. A nagybetűs, igaz szerelmem.

Ahogy kiléptünk a fehér függöny mögül, minden szem rám szegeződött, mindenki tekintetét éreztem magamon, de leginkább Dempsey-ét. Széles mosoly terült szét az arcán, a szemei könnybe lábadtak, és olyan nyugalmat árasztott magából, amiből sikerült erőt merítenem. Csak őt figyeltem, csak az ő tekintetét akartam látni.

Odasétálunk elé, apa megfogta a kezemet, és Dempsey felé nyújtotta. A férfi átszellemülten vett át tőle, majd pusztit nyomott a kézfejemre.

– Fiam, most már te vigyázol rá! – mosolygott rá apu, Dempsey pedig határozottan bólintott.

– Csodaszép vagy – suttozta, miközben a karjára fonta az enyémet.

– Köszönöm – sütöttem le a szememet.

Annyira boldog volt a légkör, a családjaink, a barátaink, mind örömmel figyeltek minket. Úgy gondolom, az adott szó sokkal nagyobb súllyal bír, mint egy papír. És akkor eszembe jutott az a nap, amikor találkoztunk. Egyszerre volt komikus és komoly. Akkor még nem gondoltuk, hogy egy napon majd összeházasodunk. Lám, egy véletlen találkozás is lehet életre szóló.

– Kérem, üljenek le! Azért gyűltünk ma itt össze – kezdett bele a szertartásvezető hölgy.

A szívverésem felgyorsult, az arcom kipirult, és legszívesebben ordítottam volna a boldogságtól. Oldalra pillantottam, Dempsey-re. Boldogan mosolygott rám, és karján nyugtatott kezemre tette az övét.

– Örökké a tiéd – mondta kissé hangosan, amire a szertartásvezető megköszönte a torkát.

– Ez még kicsit odébb van, kedves vőlegény – mondta a férfire pillantva. Mindenki megmosolyogta a pillanatot, mi is.

Azon a napon úgy éreztem, mintha beengedtek volna egy süteményes boltba, és én bármiből ehettem következmények nélkül. Dempsey volt az én süteményem. Az édesség az életemben, ami ízt adott a mindennapjaimnak. A világon a legjobb döntést hoztam azzal, hogy igent mondtam, mert onnantól fogva egy teljesen új emberré váltam. Általa, miatta, érte. Értünk.

A házasság játéknak tűnik, és valójában az is, csak rá kell jönnöd, hogy nem csak te irányítasz, nem csak te hozod a játékszabályokat, hanem együtt játszotok. Gyönyörű szövetség két lélek között.

Jogomban állt elcsábítani, szeretni és hozzá menni. És most jogomban áll boldogan élni vele!

-Vége-

A sorozat előző részei:

Ruby Sparrow további novellái:

